

Malooobohodní cena při marmeládě

jenné	Kč 10—,
konsumní	„ 656,
slazená povidla	„ 734.

Ceny platí ve všech případech za 1 kg čisté váhy včetně obalu a včetně daně z obrátu.

Ceny marmelády z kampaně 1920/1921 stanoveny budou zvláštním nařízením později.

§ 11.

Přestupky tohoto nařízení trestají, pokud se nejedná o trestné činy příslušející k potrestání trestním soudům, politické úřady první stolice, na Slovensku a v Podkarpatské Rusi administrativní policejní vrchnost první stolice, pokutami až do Kč 20.000 neb vězením, na Slovensku a v Podkarpatské Rusi uzamčením, až do 6 měsíců.

V případě přestupku dle § 2 tohoto nařízení může vedle trestu peněžitého nebo na svobodě býti nařízena i ztráta živnostenského oprávnění na vždy nebo dočasně a zařízeno, aby živnostenské provozovny byly dočasně nebo trvale uzavřeny. Výrobky nebo suroviny, k nimž se trestný čin vztahuje, nebo výtěžek z nich propadají ve prospěch státu bez jakéhokoliv odškodnění.

Mimo to a bez ohledu na výsledek provedeního trestního šetření jest výrobce povinen za scházející množství přiděleného cukru, zjištěné kontrolními orgány, nahraditi ve prospěch přeplatkového fondu při Československé komisi cukerní škodu, vzniklou zneužitím přiděleného cukru, a sice rozdílem mezi placenou cenou cukru a nejvyšší cenou vývozní.

Diferenční obnosy předpisovati bude se zpětnou platností od počátku hospodářského období, po případě od počátku výroby po návrhu Československé komise pro hospodaření ovocem a zeleninou Československá komise cukerní.

§ 12.

K sušení ovoce po živnostensku třeba jest rovněž povolení ministerstva pro zásobování lidu. Sušárnám stanoveny budou kontingenty ovoce, které smejí usušiti. Zpracování ovoce na lih upraveno bude zvláštním vládním nařízením.

§ 13.

Toto nařízení vztahující se na celé státní území republiky Československé nabývá účinnosti dnem vyhlášení. Současně pozbývá platnosti vládní nařízení ze dne 2. ledna 1920, č. 23 Sb. z. a n., o výrobě marmelád a hospodaření jimi v zásobovacím období 1919/1920.

§ 14.

Provedením tohoto nařízení pověřuje se ministr pro zásobování lidu.

Tusar v. r.

Švehla v. r.

Dr. Engliš v. r.

Staněk v. r.

Dr. Hotowetz v. r.

Johanis v. r.

Sonntág v. r.

Dr. Meissner v. r.

Stříbrný v. r.

Dr. Dérer v. r.

Dr. Vrbenský v. r.

Čís. 426.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 6. července 1920

k provedení zákona ze dne 8. dubna 1920, č. 250 Sb. z. a n., jímž se doplňují zákonná ustanovení o dani z důchodu.

§ 1.

K článku I.

Vedle případů, uvedených v čl. I., odst. 3., č. 3., zákona ze dne 27. května 1919, č. 292 Sb. z. a n., nepodléhají srážce daně důchodové i ony úroky, které podniky k veřejnému účtování povinné, společností s omezeným ručením, jakož i osoby fyzické, provozující obchody bankovní po živnostensku, připisují k dobru jinému podnikateli, jenž sám jest povinen ke srážce daně.

Jestli tedy, na př. akciová společnost průmyslová, u níž není předpokladů §u 133 zák. o osobních daních, ukládá své peněžní přebytky na běžný účet u ústavu, který provozuje obchody bankovní po živnostensku, bude jí tento daň důchodovou z úroků k dobru připsaných nebo vyplacených srážeti; naproti tomu nebude tento ústav srážeti daň důchodovou z úroků připsaných nebo vyplacených z běžného účtu státu, zemím, veřejným fondům, okresům, obcím, bankám, spořitelnám, záložnám, úvěrním společenstvům hospodářským a výdělkovým a pod., ježto tyto jsou ve smyslu cit. §u 133 samy povinny ke srážce daně.

Vsunutí slova „Oněmi“ před slovo „Podniky“ v čl. I., odst. 3., č. 3., zákona ze dne 27. května 1919, č. 292 Sb. z. a n., má za účel přesněji vyjádřiti, že nejen osoby fyzické, nýbrž i podniky a společnosti jsou povinny srážeti daň důchodovou jen tenkrát, provozují-li po živnostensku obchody bankovní.

§ 2.

K článku II.

Zákon působí zpětně ode dne, kdy byl vyhlášen zákon ze dne 27. května 1919, č. 292 Sb. z. a n., t. j. ode dne 6. června 1919. K žádosti podniků, společností a osob fyzických, provozujících obchody bankovní po živnostensku, které z úroků v době od 6. června 1919 do dne vyhlášení zákona ze dne 8. dubna 1920, č. 250 Sb. z. a n., k dobru připsaných neb vyplacených podnikatelům ke srážce daně povinným vybraly a odvedly daň důchodovou srážkou, odepíše a buď k dobru se začítuje nebo hotově se vrátí odvedená daň důchodová s válečnou přírůžkou bez úroků náhradních (§ 2 cis. nařízení ze dne 16. července 1904, č. 79 ř. z.).

Příslušnou k provedení odpisu jest berní správa, které se předkládaly výkazy o odvodu daně důchodové srážkou dle vzorce „C“ prováděcího nařízení III. k zákonu o osobních daních.

Jelikož výše poplatných úroků a vypadající daně důchodové se vykazovala ve zmíněném výkazu dle vzorce „C“ úhrnně co do všech poplatných úroků, bude straně číselně prokázati výši úroků a odvedené daně důchodové oněch podniků, o něž jde. Průkaz tento provede se výpisem ze zápisníku dle vzorce „O“ (§ 3 vládn. nařízení ze dne 17. července 1919, č. 405 Sb. z. a n.), ověřeným co do správnosti osobami oprávněnými podle zákona k zastupování podniku nebo společnosti, a předložením kuponu výkazu „C“ o zapravení daně důchodové.

Berní správa jest oprávněna přesvědčiti se nahlédnutím do zápisníku „O“ o správnosti předloženého výpisu.

§ 3.

Provedení tohoto nařízení jež nabývá účinnosti dnem 6. června 1919, ukládá se ministru financí.

Tusar v. r.

Švehla v. r.

Sonntág v. r.

Dr. Engliš v. r.

Dr. Meissner v. r.

Staněk v. r.

Stříbrný v. r.

Dr. Hotowetz v. r.

Dr. Dérer v. r.

Johanis v. r.

Dr. Vrbenský v. r.

Čís. 427.

Nařízení vlády republiky Československé
ze dne 6. července 1920

o označení cenných papírů dovezených z ciziny.

Na základě ustanovení §u 6 zákona ze dne 25. února 1919, č. 84 Sb. z. a n., se nařizuje:

§ 1.

Pro cenné papíry (s vynětím rakouských a uherských válečných dluhopisů), které byly při

soupisu vykonaném dle vládn. nař. ze dne 12. března 1919, č. 126 Sb. z. a n., řádně sepsány jako majetek příslušníků republiky Československé neb ústavů majících v republice této svoje sídlo, a které i nyní nalézají se v majetku takovýchto osob a ústavů, nemohly však býti dosud označeny proto, že se v době označování dle nařízení syrchu citovaného nalézaly mimo území republiky Československé, a budou nyní do ní převezeny, se ustanovuje, aby se označení potřebné k provedení soupisu po rozumu §u 5 téhož nařízení provedlo ve lhůtě 1 měsíce po převezení cenného papíru do tuzemska, nejdéle však do konce roku 1920.

Lhůtu tuto prodloužiti může finanční ministerstvo.

§ 2.

Při označení tom prokázati se třeba jednak soupisovým seznamem (dle posledního odstavce §u 6 cit. nařízení), jednak dokladem o státní příslušnosti jak vlastníka v době prvotního soupisu tak i vlastníka nynějšího, jedná-li se tu o různé osoby. Přitom přihlíženo buď k nabytí, pokud se týče ztrátě státního příslušenství na základě práva opčního dle §§u 4 až 12 zákona z 9. dubna 1920, č. 236 Sb. z. a n.

Pouze výjimečně může finanční ministerstvo upustiti od předložení soupisového seznamu u osob, které v době prvého soupisu z důvodu vojenské neb jiné veřejné služby dlely mimo hranice republiky Československé, pokud prokáží, že papíry sepsované měly v držení již v době prvého soupisu.

Podobná výjimka přípustná je též, jde-li o dovoz cenných papírů (i nesepsaných dosud) v zájmu státním.

§ 3.

U zemských ústavů, tuzemských akciových bank a jejich filiáltek, dále u Městské spořitelny pražské, České spořitelny a První moravské spořitelny provede se označení dle ustanovení §u 11 vládn. nařízení ze dne 12. března 1919, č. 126 Sb. z. a n. Za tím účelem vyžádá si ústav od svých deponentů potřebné průkazy a předloží je na požádání úředníkovi pověřenému označením cenných papírů.

Finanční ministerstvo se zmocňuje, aby také jiným ústavům (peněžním nebo pojišťovacím) povolilo, aby se označení cenných papírů takových provedlo u nich stejným způsobem.

§ 4.

Jinak ustanoveny jsou pro označení dle tohoto nařízení berní úřady v sídle okresních finančních ředitelstev (ve Slezsku a na Slovensku v sídle finančních ředitelstev), v Praze zemská finanční pokladna neb úřad důchodkový. O tomto označení buď vedeno zvláštní rejstřík.